

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 54.
De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 18 SEPTEMBER.

Kerkvervolging in Pruisen.

Na de kloosterzusters verjaagd te hebben, erkennen de duitse overheden het verlies dat de bevolking ondergaat, en zoeken personen op die de zusters willen vervangen in de uitoefening der liefdadigheid. Aldus heeft de opper-voorzitter van de provincie Hessen een oproep gedaan, aan al de vrouwen van goeden wil, om de zieken op te passen. Hoeveel zullen er zich aanbieden? En indien er gevonden worden, zal men altijd bij haar de noodige zelfverloochening aantreffen? De bureaukraten zullen de onmacht hunner poging moeten bekennen; dezer dagen was de tijphuskoorts uitgerispen in verschillende dorpen nabij Puderstoch, in de Rijnprovincie; de inwoners vluchtten weg en alleen de kloosterlingen welke zich nog in Pruisen bevonden, snelden toe om de verlatene zieken te verzorgen.

In het diocess van Limburg zijn twee parochiën zonder herder. De bisschop vindt geene priesters en heeft deze verschooning aan den opper-voorzitter der provincie te kennen gegeven. Niettegenstaande dat, heeft deze laatste den bisschop veroordeeld tot 300 mark boete en heeft hem bedreigd met nog eene boete van 400 mark, indien de twee parochiën geene priesters hadden voor 1 oktober.

Te Paderborn, in Westfalen, hadden twee personen het klooster en de kerk der verjaagde paters Franciscanen gehuurd voor 10 jaren; de kerk is nogtans op bevel der overheid gesloten en de huraars hebben zich over die schending van eigendom beklaagd bij de rechtbank, die zich onbevoegd heeft verklaard.

De vergadering der dagbladschrijvers te Bremen heeft zich, zooals men weet, uitgedrukt tegen de policiemaatregelen waarvan de redacteuren der *Frankfurter Zeitung* het voorwerp zijn. Er is insgelijks een hevigen blaam uitgesproken door de vergadering der juristen te Nuremberg, welke op 29 augustus gehouden is. Zal het pruisisch gouvernement naar de openbare denkwijze luisteren? Men kan gerust neen antwoorden.

De gazetten, die in ons land het moderne licht, volgens de Duitse wetenschap, verspreiden, gaan wondergoed vooruit.

Zie liever:

De heer Victor Jacobs, volksvertegenwoordiger, vervolgt, wegens laster, niet min dan drie liberale gazetten: de *Vérité*, van Doornik, de *Opinion*, van Antwerpen, en den *Echo du Parlement*, van Brussel.

De heer Moressée, opsteller van *La Voix*

du *Lucembourg*, vervolgt, uit gelijken hoofde, den *Ardennais* en den *Echo du Lucembourg*.

De heer Ronse, gemeenteraadslid van Brugge, vervolgt den *Avenir des Flandres*, van dezelfde stad, voor laster en eereschending.

Vijf liberale papieren, op eene week, naar het paleis van justitie gezonden...

Heerlijk licht, bewonderenswaardige beschaving, voortreffelijke partij!

Stads- & provincie nieuws.

Wij hebben in de kas der *Nouvelle Banque de l'Union* te Brussel gestort de som van 628 fr. ten voordeele der overstromden in het zuiden van Frankrijk.

Wij waren voornemens onze lijst van onderschrijving te sluiten; doch volgens het verlangen der associatie van het *Rode Kruis* zullen wij voortgaan met de giften te ontvangen welke men ons zoude willen doen toekomen.

De associatie van het *Rode Kruis* heeft reeds 10,000 franken gezonden aan het centraal comité van Parijs, voorgezeten door mevrouw de Mac-Mahon, hertogin van Magenta. Deze groote bijval legt ons de verplichting op in den ingeslagen weg te volharden. Wij verzoeken dus nogmaals alle liefdadige personen die tot heden geen deel aan de onderschrijving genomen hebben, hunne gift op het bureau van ons blad neer te leggen, ten einde ter hulp te komen aan de duizende ongelukkige huisgezinnen die door de waterramp van alles beroofd zijn.

Men kan het dank weten aan de Concordia zoo dit jaar de Tongersche kermis eenige levendigheid gehad heeft en meer dan ooit de vreemdelingen naar de stad getrokken heeft.

Ik weet niet hoe dat komt, maar zoodra de Concordia de hand aan het werk slaat, dan kan men zeker zijn dat de ondernomen zaak gelukt.

Ik zou spijt hebben van dit klein overzicht der kermisfeesten begonnen te hebben zonder eerst en vooral melding te maken van het groote schouwspel der processie van O. L. Vrouw. Men spreekt hedenlaags veel van 'n progress en nieuwigheid. Het oude wordt verstoten en veracht. Maar ik vraag het eens aan de ongeschoren apostelen van het nieuw geloof, zijn zij wel in staat een zoo prachtig schouwspel in te richten als dien heerlijken stoet der groote processie? Al zag men dat duizend maal dan zou men het altijd met voldoening terug zien.

Iets wat eenieder in het oog gevallen is, dat is dat van de gansche liberale meerderheid van onzen gemeente-raad, M. de burgemeester Perreau alleen zijne plaats in de processie bekleedde. Over eenige dagen moest er eene vergadering van den gemeente-raad plaats hebben en M. Perreau was ook het eenigste lid der meerderheid tegenwoordig. Zouden die liberale jongens inderdaad begrijpen dat hun rijk uit is? — Ja, ta, ta, laat ons vandaag maar van de kermis spreken, in plaats van ons met dat rot politiek bezig te houden.

Het muziek-genootschap der Concordia heeft niet weinig bijgedragen om den stoet luister bij te zetten. Alle musiek kenners verklaren eenparig dat de Fanfaren der Concordia in weinig tijd wonderbaren voortgang gedaan hebben.

Maandag en dinsdag had het groot concours met den boog plaats waarvoor talrijke vreemde societiteiten zich hadden doen inschrijven. De

schutters der Concordia hadden beloofd zich ten 9 uren 's morgens aan de statie te bevinden, om de vreemdelingen af te halen. Maar, rechtuit gezegd, niemand had durven hopen zulken stroom van vreemde liefhebbers te zien aankomen. De societiteit van Sluizen alleen, telde meer dan vijftig schutters die een prachtig vaandel van Sint Sebastiaan vergezelden. Uit alle hoeken van Limburg, uit Brabant, uit Antwerpen, zelfs uit Holland, God weet van waar nog al, waren liefhebbers afgekomen om aan den kampstrijd deel te nemen. Het muziek-genootschap van Millen en de Fanfaren van Glons met hunne rijke vana en vergezeld van honderde met bloemen versierde bogen maakten deel van den stoet die voorafgegaan van de Fanfaren der Concordia de voornaamste straten der stad doorwandelde.

's Anderen daags ten 2 uren werd op hare beurt de boogschutters societiteit van Ruiten en het muziek-genootschap dezer gemeente aan de Luiker barriër afgehaald. Voorafgegaan door de Fanfaren der Concordia en de societiteit van St-Sebastian van Tongeren trok zij door de stad naar het lokaal der Concordia.

Gedurende twee dagen hebben alle treinen van den ijzeren weg talrijke vreemdelingen naar Tongeren gevoerd om deel te komen nemen aan den kampstrijd. Men zoude een verbazend totaal vinden zoo men de opsomming kon maken van het voordeel hetwelk hieruit voor de stad gesproken is.

De prijzen zijn hevig betwist geworden en rechtuit gezegd men moet een soort van Willem Tell zijn om in zulken reuzenstrijd eenen prijs te behalen.

Dinsdag ten 5 uren werden de prijzen uitgedeeld onder het afwisselend spelen der verschillende harmoniën. Een prachtige illuminatie en een vuurwerk zoo als men in Tongeren nooit een gezien heeft, eindigden den dag.

In naam van alle leden der Concordia, in naam onzer gansche burgerij, bedanken wij hartelijk de heeren vreemdelingen die deze week in zoo groot getal onzen oproep beantwoord hebben. Onzen hartelijken dank vooral aan de muziek societiteiten van Millen, van Ruiten en van Glons, die onder de kunstige directie der heeren Straetmans, Fouarge en Dejardin zoo meesterlijk hunne moeilijke stukken uitvoerden en die zoo veel bijgedragen hebben tot het opluisteren van het feest der Concordia. Wij drukken hun hartelijk de hand zoodra als aan alle vreemde schutters en roepen hun toe: Tot wederziens!

De feesten die maandag en dinsdag in de Concordia hebben plaats gehad zullen een aangenamen aandenken achterlaten in het geheugen van al diegenen die het voordeel gehad hebben er aan deel te nemen. De toekomst hoort toe aan die bloeiende societiteit die dagelijks het getal harer leden ziet aangroeijen en die aan alle andere societiteiten als een voorbeeld kan aangetoond worden. Daar heerscht eendracht, zooals het verleden maandag een vrolijke zanger deed hooren.

Want arm en rijk

Is daar gelijk.

Ziehier in welk orde de prijzen behaald zijn:

Roozen prijs:

Wanten Jean van Vechmael.

Hoogs getallen:

1° prijs: Renard Th. van Sluizen, 149 punten.

2° prijs: Swerts P. van Tongeren, 148 punten.

3° prijs: Vanhille H. van Tongeren, 144 punten.

« Ach, mijn kind, zeer ongelukkig, » zuchtte Bettina.

« Omhels, kus en zeggen mij dan, » smeekte Guido weenende.

« Waar wilt gij heen, mijn kind? » vroeg Bettina getroffen.

Guido wilde spreken, maar hij beet zich op de tong en slakte zijne woorden in.

« Waar wilt gij heen? » vroeg de moeder nog eens.

« Ik ga; nu weet gij het wel! » sprak de knaap. Dit zeggende viel hij zijne moeder om den hals, kuste haar hartelijk, rakte zich los en liep, zijne zuster eene kushand tot afscheid toewerpende, zoo hard hij maar loopen kon, weg. Bettina wist niet wat zij zou zeggen. « Wat heeft in 's hemelsnaam de knaap toch voor? » vroeg zij aan Marietta.

Marietta had over Guido geen angst. « Wat zou hij voor hebben? » zeide zij. « Hij neemt zijnen weg rechtuit stadswaarts in. Hij zal niettegenstaande het verbod van de hertogin van Arezzo willen zingen en daarna zeker weder spoedig te huis komen. »

« O scherts niet, » zuchtte Bettina, en hief dreigende den vinger tegen het lachende meisje omhoog. « Weet gij wat het heet, een kind te verliezen? O ik dank de Heer, mijnen God, die deze hertogin van Arezzo, deze rijke dame, tot mij gebracht heeft, om mij te toonen, dat ik mij bezondigd heb met mijne klachte. De hertogin is, trots al haren rijkdom, ongelukkiger dan ik. O g'heen, mijn kind, ga naar uw werk en werk zoolang het dag is. Ik wil voor u en voor mij gaan bidden. »

Met deze woorden strumpelde zij naar de hut. Naast de hut stond eene verouderde kastanjeboom,

te hebben gedaan. Gij zult geld genoeg hebben, men zal u in uwe blindheid en hulpbehoevendheid bedienen als een vorstin, » uwe dochter zal zich niet meer lam en krom behoeven te werken. »

« En Guido wil ik laten opvoeden, » ging de zuster, insgelijks de stem der hertogin nabootsende voort, « als een kind uit vorstelijk bloed, als — » hier boog Marietta zich met spotachtige gebaren voor Guido, « als de erfgenaam van den hertog van Arezzo. »

« Spot maar, » antwoordde Guido, en een vluchtig rood van opgewekte gemoedsbeweging vloog over zijne wangen, « ja, spot gij maar; wie het laatste licht, die licht het langste. »

« En welk besluit zal zijne hoogheid, de prins van Arezzo nemen? » vroeg de zuster.

« Menig besluit, waarover niets te lachen valt, » antwoordde Guido zoo ernstig en op zulk een vasten toon, dat de zuster zich van lachen niet onthouden kon.

« Ik ben wel is waar nog te jong en heb nog te weinig verstand, om uwe plannen te begrijpen en uwe gedachten te verstaan. Maar genoeg, gij jonge hertog van Arezzo, kom, breng mij een weinig hout in huis; daarna moogt gij gaan zingen, daar waar het u niet verboden is. »

Guido zweeg en deed wat zijne zuster van hem verlangde. Toen dat werk verricht was, ging hij naar zijne moeder, knield voor haar neder en sprak met eene smeekende stem: « mijne lieve beste moeder! »

« Mijne lieve, goede Guido, » hernam de blinde vrouw, hare hand op den krullenkop van den knaap leggende.

« Niet waar, gij zijt arm en zeer ongelukkig, Reve moeder! »

Leege getallen:

1° prijs: Caimo Adrien van Tongeren, 23 punten.

2° prijs: Briers van Hal, 28 punten.

3° prijs: Bellefontaine Jean van Sluizen, 28 punten.

Olief prijs: Hoegaerts Gustave van Tongeren.

Morgen zondag om 3 uren groote kampstrijd voor boogschieting op de staak. Wij vernemen dat bij deze gelegenheid de harmonie van Vlijtingen onder andere zich zal doen hooren op het concert welk om 4 uren zal gegeven worden in den tuin der Concordia.

Normaalschool van Tongeren.

Verleden dinsdag hebben de uitgangs examens plaats gehad in de normaal school van Tongeren. Zes leerlingen hebben het examen afgelegd te weten:

Mejufv. Melanie Janssens van Wellen, Clémence Linckens van Tongeren en Désirée Vanderbeek van Tongeren, met de grootste onderscheiding.

Mejufv. Philomena Thienpont van Tongeren, Mathilde Massart van Tongeren en Rosalie Devries van Wellen met groote onderscheiding.

M. H. Vandenbosch van Tongeren en M. L. Thans van Kesselt hebben met onderscheiding het examen afgelegd van eerste doctoraat in genees-heel en vroedkunde.

Op den markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld 351 paarden, 274 koeien, 20 kalveren, 58 schapen, 79 vette varkens, en 750 magere markens.

L'indicateur breveté des chemins de fer pour le mois de **September** est en vente chez M. COLLÉE, libraire, Grand'Place, 51, à Tongres. — Prix avec carte: 25 centimes.

Sterfgevallen.

Gisteren vrijdag is te Overrepen overleden de eewr. heer Joannes Bruns, oud pastoor Deken van Limburg. Deze waardige priester die in 1821 gewijd was, bediende het ambt van deken te Dolhain sedert 1838, tot op den dag dat zijne gezondheid hem dwong een einde aan zijne apostolische werken te stellen. M. Bruns was 77 jaren oud.

De plechtige lijkdienst zal plaats hebben toekomende maandag om half tien in de parochiale kerk van Overrepen.

Men schrijft ons uit Bilsen:

Den 15 dezer is te Bilsen in den Heer overleden: J. A. Mievus onderwijzer der gemeente, in den jeugdigen ouderdom van 34 jaren.

Den 15 later had de plechtige lijkvaart plaats. Het fanfare gezelschap opende de stoet onder het spelen van treurmarchen door den afgestorvenen gekomponerd; alle schoolkinderen waren tegenwoordig; de baar wierd gedragen door de leden van het dramatisch genootschap. Dit was zijn laatste wensch geweest, eenige minuten voor zijne dood, met stervende hand nog op 't papier gebracht.

Een groot aantal bloedverwanten, vrienden en kennissen, vergezelden hem tot aan zijne laatste rustplaats. Daar, werd eene gelegenheids-rede, door den Heer Mignon, in naam zijner ambtgenooten, met veel gevoel uitgesproken. Niet een tegenwoordige was er, in wiens hart, het laatst jaar, geen droeven echo vondt.

In wiens hollen stam een Mariabeelde stond. De arme blinde kende den weg daarheen, en viel op hare knieën neder. De dochter ging weder aan het werk. Guido was verdwenen en bevond zich, toen dit voorviel, reeds aan de eerste huizen van de stad Arezzo.

IV. In 't Hertogelijk slot te Arezzo

Guido was niet den rechten weg, maar langs eenen omweg naar het paleis van de hertogin van Arezzo in den eigenlijken zin van het woord gelooopen. Hoe meer hij zijn doel naderde, zooveel te dieper liet hij het hoofd hangen, en ten laatste viel het loopen hem zoo zwaar als had hij lood in de schoenen. Toen hij aan de ondersten dorpel van den marmeren slottrap gekomen was, moest hij gaan zitten en tegen eenen pilaar van 't portaal leunen; zijne arme voeten konden hem de trappen niet meer opdragen. Hier zat onze arme Guido en keek vergeefs naar een gediensigen geest uit, die hem bij de hertogin had kunnen aannemen. Guido was daar juist aangekomen, toen de mannelijke en vrouwelijke bedienden binnen in het slot druk bezigwaren en geene gelegenheid hadden om buiten de deur te komen. Guido had hier waarlijk lang kunnen wachten, zoo niet de goede Marietta, welke de hertogin van Arezzo naar zijne moeder verzegeld had, in dit oogeblik een gordijn van het venster open geschoven en hem opgemerkt had. Toen zij voor de deur trad, om naar de begerste van den knaap te vragen, zat 'ze bleek, de oogen biddende ten hemel geslagen op den trap.

« Kan ik een woord met mevrouw de hertogin spreken? » vroeg hij, toen hij Marietta in het oog kreeg.

« Onmogelijk! » zeide Marietta, terwijl zij den knaap zacht op de schoulders klopte; « ik heb

GUIDO VAN AREZZO,

DE UITVINDER VAN HET STELSEL DER MUZIEKNOOTEN.

— 0 —

(4^e VERVOLG.)

Wij willen nu de ongelukkige hertogin voor eenige oogenblikken in haar bidvertrek alleen laten, om haar te laten uitweenen over de nieuwe teleurstelling, welke zij ondervonden heeft, en terugkeeren naar de hut van Bettina aan de Arno, om een ander tooneel te aenschouwen, dat daar ons wacht.

Na het afscheid van de hertogin, was Guido, in diepe gedachten verzonken, op dezelfde plaats blijven staan. Vergeefs verzocht zijne moeder hem heden, haar een weinig hout te halen: Guido gaf geen antwoord en toonde geenen lust in het werk, dat hij anders met zooveel lust en vlijt verrichtte. De zuster, verstoord over het ongewoon gedrag van den knaap, werd eindelijk ongeduldig en pakte hem stevig bij de ooren.

« Zijt gij doof, Guido, » sprak zij, « omdat gij noch aan moeder noch aan mij antwoord geeft? »

« Hebt gij ook gehoord, zuster, » vroeg de knaap, « wat de hertogin van Arezzo zeide? »

« Wat heeft zij gezegd? »

Guido zette zich in postuur, zocht de stem van de hertogin na te bootsen en herhaalde hare woorden: « Zoo zeide de hertogin tot moeder: zeg het maar; dat kind is uw eigen kind niet. Zeg mij de waarheid, al hadt gij het kind ook ergens gevonden; ja, al hadt gij het gestolen: ik heb sedert jaren een kind verloren, en zoek het overal te vergeefs. Ik wil dezen knaap aannemen, en het zal u niet berouwen, van uw moederrecht afstaand